

at der ikke gennem afgiftsreglernes udformning gives de offentlige myndigheder en særlig tilskyndelse til selv at etablere eller opretholde offentlige virksomheder til dækning af det offentliges egne behov for derved at spare afgift.

Efter at spørgsmålet var blevet drøftet i folketingsudvalget, nedsatte finansministeren et udvalg bestående af repræsentanter for kommunerne, de særligt interesserede erhvervsorganisationer og finansministeriet. Udvalget fik til opgave med udgangspunkt i ovennævnte redegørelse at undersøge mulighederne for at tilvejebringe en løsning af kommunernes stilling under merværdiafgiften.

Udvalget har den 2. december 1969 afgivet betænkning. Udvalget går ind for, at afsmitningsreglen og samejemomsen afskaffes, og at der samtidig foretages en ændring af de nuværende regler i lovens § 3, stk. 2, om pålæg til offentlige institutioner om at svare afgift af varer og afgiftspligtige ydelser til eget brug. Ændringen går ud på at gøre bestemmelsen lettere at anvende i praksis. Udvalget foreslår endvidere, at der tilvejebringes en ordning, hvorefter der ydes kommunerne kompensation for den forøgelse af afgiftsbelastningen, der følger af pålæg om, at kommunerne skal betale afgift af fremstilling m. v. til eget brug. Kompensationen må ydes på en sådan måde, at den ikke fordeles mellem kommunerne i forhold til de beløb, som de enkelte kommuner har betalt som følge af pålæggene.

Lovforslaget er i overensstemmelse med udvalgets indstilling.

De foreslåede ændringer vil være uden særlig betydning for merværdiafgiftens provenu.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 1.

Ifølge merværdiafgiftslovens § 3, stk. 1, punkt c, skal offentlige institutioner, der afsætter varer og afgiftspligtige ydelser, svare afgift. Afgiftspligten påhviler derfor enhver kommunal institution, der afsætter varer og afgiftspligtige ydelser, uanset om afsætning sker til private eller til andre kommuner eller til staten. Afgiftspligten påhviler også kommunale fællesinstitutioner, der alene leverer til de kommuner, der er parthavere i institutionen. Kun i tilfælde, hvor en kommunal institution alene fremstiller varer eller præsterer afgiftspligtige ydelser til kommunens eget brug, herunder til brug i andre institutioner under samme kommune, indtræder der ikke pligt til at svare afgift.

Efter forslaget opretholdes de bestående regler om afgiftspligt uændret for offentlige forsynings-

virksomheder. Ved offentlige forsyningsvirksomheder forstås virksomheder, der drives af det offentlige, og hvis leverancer overvejende sker til private. Offentlige forsyningsvirksomheder er ikke alene virksomheder, der forsyner borgerne med f. eks. el, gas, vand og varme, men også virksomheder, der udfører servicefunktioner for borgerne, f. eks. i form af afhentning af renovation eller drift af offentlige transportforetagender. Offentlige forsyningsvirksomheder skal som hidtil svare afgift såvel af deres afsætning til fremmede (private, andre kommuner eller staten) som af deres leverancer til den kommune, som driver virksomheden.

For andre kommunale institutioner end forsyningsvirksomheder er det foreslået, at en institution, der drives i fællesskab af flere kommuner, ikke skal svare afgift af leverancer til de kommuner, som er parthavere i institutionen. Den afgiftsmæssige stilling for kommunerne vil derved blive den samme, uanset om en opgave løses af den enkelte kommune, eller flere kommuner slutter sig sammen om løsningen af en fælles opgave.

Til § 1, nr. 2.

Efter den gældende bestemmelse i lovens § 3, stk. 2, kan finansministeren pålægge såvel private virksomheder som foreninger og offentlige — herunder kommunale — institutioner at svare afgift, selv om de kun fremstiller eller præsterer varer og ydelser til eget brug. Sådant pålæg kan meddeles, for så vidt det skønnes nødvendigt af hensyn til registrerede private virksomheder, der afsætter tilsvarende varer og ydelser.

Bestemmelsen er forstået således, at der kun kunne meddeles en kommunal institution pålæg om at svare afgift af fremstilling til eget brug, såfremt det i konkrete tilfælde blev påvist, at registrerede virksomheders afsætning til kommunale institutioner blev hæmmet af, at institutionerne på grund af afgiften i øget omfang har valgt selv at fremstille varerne eller udføre arbejdet. Bestemmelsen er ikke hidtil bragt i anvendelse på offentlige institutioner.

Ved den foreslåede ændring af § 3, stk. 2, indtages det særlige afgiftsnævn i sagsbehandlingen. Det er hensigten, at finansministeren efter indstilling fra nævnet skal kunne bestemme, at såvel erhvervsvirksomheder som statslige og kommunale institutioner skal svare afgift af varer og ydelser til eget brug. Det er ikke en betingelse for afgørelsen om afgiftspligt, at det i konkrete tilfælde dokumenteres, at forskelle i afgiftsbelastningen har skadelige virkninger på registrerede virksomheders afsætning. Det vil være tilstrækkeligt, at en samlet